

Jesenji izveštaj 2008.

Dragi prijatelji životinja,

iako ovog leta ništa naročito nije bilo na programu, dani su bili prepuni i užurbani tako da nisam mogla da stanem i odahnem.

Najčešće se duže osvrćem unazad tek kada pišem tromesečni izveštaj i pravim pregled poslednjih nedelja. Ipak se predobro sećam straha koji mi je virio preko ramena kada sam pre oko 2 meseca sastavljala Letnji izveštaj: Tako smo loše finansijski stajali da nisam znala kako ćemo preživeti sledeće mesece.

Ipak na sreću postojite vi, dragi prijatelji životinja! Zahvaljujući vama ponovo smo prevazišli prepreke. Za vašu spremnost da pomognete i vašu velikodušnost, zahvaljujem vam od sveg srca!

Već cele godine pratim sa zapanjenošću i velikom radošću kako se u puno mesta u Srbiji razvijaju aktivnosti za zaštitu životinja. To su pre svega mladi ljudi, koji se udružuju i specijaliziraju za jedan deo zaštite životinja. Tako postoje grupe koje se zalažu za bolje držanje životinja, druge se bore za

6. septembra 2008. održao se na našem salašu veliki sastanak zaštitnika životinja.

Učestvovali su predstavnici opština, političari, crkva i zaštitnici životinja, škole i puno drugih ljudi.

Na televizijama su bili izveštaji o tome.

zaštitu krznašica i protiv zloupotrebe životinja u cirkusima i zoološkim vrtovima. Konačno ima i sve više vegetarijanaca, itd. itd. Super!

Koliko su svestrani ovi ljudi i njihovi ciljevi, videli smo poslednje subote, 6. septembra 2008, kada se oko 700 osoba iz cele Srbije i Evrope susrelo na našem salašu, ceo dan razmenjivalo iskustva, držalo predavanja, sklapalo nova poznanastva i napravilo nove interesne grupe.

Kičma je uvek tu kada se nešto dešava ispred našeg azila. Uskoro 18 – godišnja dama je nekadašnji ulični pas iz Beograda i već godinama pripada inventaru salaša. I dan danas (uistinu sa malo manje elana nego ranije) proverava svakog posetioca i želi mu dobrodošlicu (ili ne...).

Veliki odziv učesnika na našem susretu zaštite životinja pokazuje značajno da kod nas po pitanju zaštite životinja vlada dobra atmosfera. Nadam se da će ovaj zamah trajati dugo i pokušavam, koliko mogu, da ga iskoristim.

Tako hoćemo bezuslovno da podstrekujemo nastavu zaštite životinja da se još više proširi. U poslednja dva izveštaja sam pisala o našem angažmanu u školi u Beškoj. Tamo je zaštita životinja u međuvremenu postala sastavni deo školskog plana i programa, a to nas veoma raduje. Ali i druge škole rado prihvataju našu ponudu.

U julu smo mogli da pošaljemo 5 nastavnika za zaštitu životinja iz Srbije na seminar Akademije za „Zaštitu životinja“ u Gracu (Austrija). Pokušavamo da postignemo da diploma koja je tamo dobijena bude priznata u Srbiji. To bi nam olakšalo pristup novim školama, da postignemo naš sledeći cilj, naime, da u budućnosti zaštita životinja i prirode bude u svim školama integralni deo nastave.

Učesnici seminara „Zaštite životinja u nastavi“ u Gracu. (levo).

Članovi naše lige za zaštitu životinja (desno).

U Srbiji je i dalje novi zakon o dobrobiti životinja u pripremi. Ovog leta će biti dat na usvajanje. Kao liga kojoj smo se priključili sa drugim različitim udruženjima za zaštitu životinja, doprineli smo i mi predlogu novog zakona. Ovaj je sve ukupno zaista dobar. Ono što smeta je puno pravila izuzetaka za lovce i ograničenja koja se odnose na sve životinje, da je u nadležnosti zaduženog ministarstva da u određenim slučajevima može odobriti postupke koji odstupaju od zakona. Mi smatramo da je zakon sa toliko izuzetaka jedva delotvoran. Dalje smo podržavali značajno veće kazne za izbacivanje životinja, i da se zabrane eksperimenti na životinjama u nastavi (u školama i univerzitetima).

Da bi se situacija životinja u jednom društvu promenila, važno je da se problemu priđe sa više strana.

Ne smemo posustati u svojim naporima, zato što je sterilizacija jedino sredstvo da se savlada problem lualica. I mora se uvek iznova pokušavati da se ljudi ubede da ispravno držanje životinja donosi prednost i ljudima. Naš azil mi je pri tom dragocena pomoć. Tako se ljudi čude kako kod nas većina

životinja u miru živi jedna sa drugom i kako se „nekadašnja zver“ (držana na lancu) od psa pretvori u maznog pratioca.

S druge strane je takođe važno da postoji dobar zakon o zaštiti životinja, da velika patnja životinja - i životinja za klanje - postane tema itd... Bilo bi dobro kada bi sva udruženja za zaštitu životinja saradivala kako bi zajedno dobili više uticaja i uspeha.

Dakle pokušavam – koliko mi dozvoljavaju finansijske mogućnosti i sopstvena snaga – da se bavim što je moguće sveobuhvatnijom zaštitom životinja. Pri tom je teško psihički opstati zbog puno zadatka i sveukupne patnje životinja sa kojom sam uvek suočena.

Ovo jadno biće mogli smo da spasimo i udomimo na dobro mesto.

I tu mi je naš azila velika potpora. Naravno i ovde je sav rad povezan sa brigama, tugom i problemima, ali ovde možemo nebrojenim životinjama da pomognemo konkretno. Njihova želja za životom, miroljubivost i zahvalnost su mi melem za dušu. Te koje smo udomili na dobro mesto, daju mi snagu da dalje radim.

Svašta iz našeg azila

Pored različitih aktivnosti rad na našem salašu Đurđevo se normalno nastavlja. Životinje „dolaze“ i „odlaze“ – nažalost sve manje se udomljava. Većini je dobro. Neke stare i povređene životinje umiru. Druge su bolesne i tužne i ponekad je teško da im se pomogne.

Stara kobilica Nimfa je takav slučaj. Mršava i nepoverljiva kobilica koja je nekada preskakala prepone, došla je kod nas pre nešto više od godinu dana,. Uistinu, ona se malo oporavila, ali je ostala prilično mršava i nesigurna.

Nimfa (levo) i Šajen (desno).

Kada se njeno stanje ovog leta iznenada pogoršalo, mislili smo da će umreti. Veoma je hramala i jedva da je još jela tako da je bila kost i koža. S obzirom na to da su veterinari bili bez ideja, pokušali smo kao poslednju meru, sa vitaminskim preparatom. I gle čuda, naša Nimfa je počela ponovo da jede bolje i zapanjujuće se oporavila.

Ona je na livadi odvojenoj od velikog krda konja zajedno sa starom, slabom Šajenom, ciganskim konjem koji je u sred noći pao na novosadskoj ulici (vidite Prolećni izveštaj 2007.) i Šanjom, starom damom, koja je prošle zime došla kod nas u lošem stanju (Božićni izveštaj 2007.). tako su njih troje najmirnije naravi zajedno i ne smetaju im ponekad bezobzirni mladi konji.

Oporavak od njenih tužnih doživljaja treba trenutno i mala kuja Maza i njena koleginica Luna. Obe su živele nekoliko godina sa malim mužjakom u jednoj fabrici kod Zrenjanina.

Zaposleni su hranili pse i svi su se navikli na njih. Onda je preduzeće prodato i novi vlasnici su hteli da se reše pasa što je brže moguće.

Malog mužjaka su udarali brutalno, tako da su mu slomili vilicu. Zaposleni su ga odveli kod veterinara, koji ništa više nije mogao da uradi za njega osim da ga uspava. Kujice su kod nas donesene još iste noći da bi bile spašene od iste užasne sudbine.

Maza

Još uvek može im se videti užas na licima. Ponašaju se potpuno preplašeno i nesigurno.

Nera

Sušta suprotnost je Nera, duša od psa, ali istovremeno i naše „enfant terrible“ (fr. užasno derišće). Ona je uisitinu privržená i razigrána, ali u glavi nema ništa drugo sem gluposti. Zbog toga je i izgubila mesto kod jedne porodice na selu. Ljudi su imali godinu dana strpljenja sa njom. Ali Nera se ničim nije dala odvratiti od lova na živinu.

Tako nam se vratila. Sa svojim izbačenim zagrižajem izgleda kao pirana i niko neće takvog psa. Na svoj razigran način hoće da pokaže sva njena „zabavna umetnička dela“- ona se pre svega sastojé od toga da „grize“ konje za noge, da plaši koze, da laje na posetioce, da prepada paunove i da lovi žabe u bari. Mnogo se svađamo sa njom, ali nas u osnovi zabavlja. Sa svojim posebnim karakterom i ona pripada inventaru kao stara Kičma sa 2. strane.

Upravo dok pišem ovaj izveštaj, došao je jedan radnik do mene i doneo mrtvog kikireza. Umro je u toku noći. Tužni smo i kada je to „samo“ bila obična kokoška. Bar je kod nas imao lep život, u prirodi zajedno sa svojom porodicom.

Automatski moram da pomislim na milijarde kokošaka u baterijskom držanju u celom svetu, koje u uskim, mračnim kavezima boluju do iznemoglosti pre nego što ih mašina ubije.

Zbog toga je tako bitno da se i izvan našeg azila zalažemo za dobrobit životinja iako to iziskuje puno snage.

Lepi je šef u našem kokošinjcu.

Za kraj imam još jednu pozitivnu vest, koja ima veze sa našim salašem. Posle više godina, puno razgovora i ugovora sa različitim predstavnicima uprava u vezi sa zemljom oko azila, prošle nedelje smo potpisali, nadamo se, finalni ugovor, koji nam osigurava deo zemlje za sledećih 99 godina. Tako će bar deo, gde su brojne zgrade azila, velika livada za konje i prirodna šumica za divlje životinje biti zaštićeni na određeno vreme.

Isto tako bitna druga polovina, direktno ispred našeg dvorišta ipak još nije sigurna. Srpska država je započela proces protiv nas. Namera joj je da nam se ponovo oduzme mukom uređenu zemlju, iako smo već dva (!) puta za to platili. Nakon što smo zemlju otkupili od sela Đurđeva na 99 godina, stupila je na snagu uredba o poljoprivrednom zemljištu i morali smo da još jednom platimo za to. Pre 2 godine je onda srpska država pristupila planu i reklamira zemlju za sebe.

Pored lokvanja i
nebrojenih žaba, u našoj
bari žive i vodene
kornjače.

Bez ovog komada zemlje naš azil uopšte ne može da funkcioniše. Prostori mnogobrojnih životinja i štale malih životinja se nalaze na njemu kao i malo jezero, koje je osnova za život puno divljih životinja. Osim toga treba nam ta zemlja za javni rad. Jer samo tu možemo da primamo veće grupe ljudi. Čvrsto se nadam da će se sve ipak dobro završiti.

Isto se nadam i za naše konstantno jedva dovoljne finansije. To što smo uz vašu pomoć prevazišli već neke krize, daje mi pouzdanje.

Za vašu dragocenu i vernu podršku zahvaljujem vam srdačno!

M. Bukva

i životinje